

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 5

Fylke: Buskeruds

Tilleggsspørsmålnr.

Herad: Nes i Hellingdal

Emne: Kannbæring.

Bygdelag:

Oppskr. av: Ola I Aasen.

Gard: Aasen

(adresse): Nesbyen st.

G.nr. 80 Br.nr. 2

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

1) Det har vort og er ennu i bruk at man berer vamm med vass-sle, som kviler på begge skuldre og utkulet åbning for halsen mit på vass-selen.

Før var det mest ridjer med trekraker av brisk, men nu i det senere har det blit mer og brukte jernlenke og jern = kroker. Vass-sle, vass-sle lenk og vass-sle krak.

Dem sluttet kanskje med trebatter så omkring 1890 far det meste.

2) Ja det har også vort brugt, og brukes nu tildels endnu, da brugte dem en så kalt sårstang, helst en med et tvertra på mitten som dem stak i et hul i øira på vass-sårn, en vass-sar kan tak en 40 liter, den brukte en åuro, i gammel tid var den gjerne av tre en så kalt treåuro, om vinteren da det var sne så hadde dem api lit sne, eller så brukte dem et tynt bøk av tre eller bare et kreas av to ture bard, ja det brukes nok endnu og bara melka med sårstang, helst på setrene, bort til en var kum.

2

3) Det har jeg ikke set eller hørt, men dem har brugt og bruker en kjelke, dem hade jern en så kalt, vaskjalkji til det bruk og om sommeren brukte dem en vassvogn vist det var slikt at det gik an og bruke den.

4) Det er efter som, før var det mest kona iser på de små bruk, det var helst budeia som måtte skape vand til dyrene, men var det nu alt for vrangt og langt så måtte det nu manfalk til også, av barna eller tjener.

5) Nei desverre det er nok i bruk endnu og bare vand både til dyrene og falket på alt for mange steder i bygda.

Det var nok i bruk både på små og store bruk før men nu er det nu helst på de små bruk.

6) Ja det har været brugt iser på lit store bruk vist det var lit langt til vand, at dem måtte kjøre både på søde og vogn.

7) Det er nok et stort mindretal av brukene i bygda som har indlagt vandspring i fjøs og kjøkken, men det er en del som har brønd og pumpe i blant husene så det ikke blir så langt at bære det, og en del har nu fått sig elektriske pumper som drar det til fjåset, men det er nu få.

NORSK ETHNOLOGISK GRANSKING

adr. NORSK FOLKEMUSEUM

BYGDØY

619

Bu
Wes,

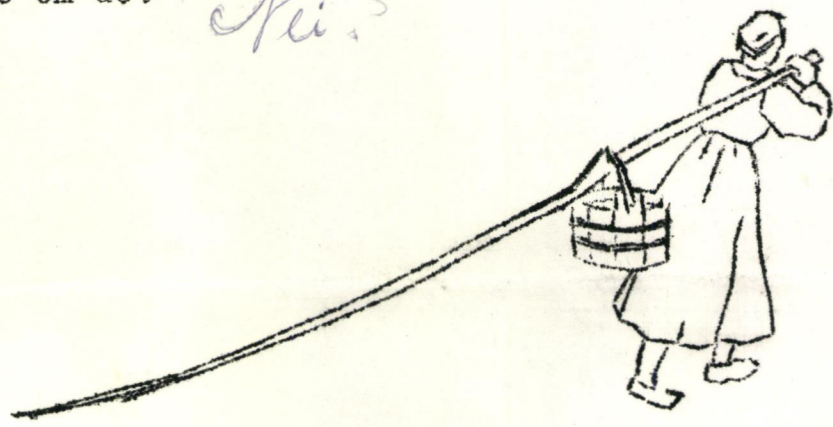
NORSK ETNOLOGISK GRANSKING
ADR. NORSK FOLKEMUSEUM
BYGDØY

Ver gild og skriv svaret med blyant på same ark.

Tilleggsspørsmål til nr. 5 Vannbæring.

I Tinn i Telemark har ein for eit par mannsaldrar sidan bore vatn på ei lang stong. Ein bar den eine enden over aksla, den andre enden drog ein etter seg på marka. Taret hekk på stonga bak ryggen at den som bar (drog). Ein liten mothake på stonga gjorde at handtaket på bötta ikkje gleid. Stonga var såpass mjuk at vatnet ikkje skvampa over. Utanom denne opplysninga kjenner ein no denne metoden berre frå Värmland i Sverige. Det kan henda at det tidlegare har vore meir vanleg å bera vatn på denne måten. Hugsar nokon i Dykkar bygd noko om det ?

Nei

Tilleggsspørsmål til nr. 12.

Finst det noko opplysning om at ein brukar eller har bruka fiskebein og fiskehovud til brensel ?

Nei.

Har ein bruka kumøkk til brensel ?

Nei

2712

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING